Lumi és a közös sütés

Egy mese a családról: ahogy Lumi rájön, hogy a morzsás tészta akkor áll össze, ha együtt gyúrja a családdal.

Azon az estén, amikor a nap már lebukott a domb mögé, meleg fény szűrődött ki a Család Otthonának ablakán. Bent a konyhában Lumi a nagy fakanál mellett álldogált, és nagyon nagynak érezte magát.

A Család Otthona egy kis házikó volt a domb tövében. Lumi az édesanyjával, az édesapjával és a pici kistestvérével lakott benne. A kistestvér még olyan kicsi volt, hogy a konyhaasztalig sem ért fel.

„Ma én sütök", mondta Lumi. „Egyedül. Meglepetésnek."

Lumi lisztet szórt a tálba. Aztán vizet öntött hozzá, meg egy kanál mézet. Kavargatta, gyúrta, nyomkodta.

A tészta azonban nem állt össze, hanem morzsákra hullott a keze alatt. Lumi összevonta a szemöldökét, és újra gyúrni kezdte. A tészta megint szétesett, mint a száraz homok.

A kistestvér odaszaladt hozzá, és felnyújtotta a pici kezét. „Segíthetek?", kérdezte halkan.

„Nem", felelte Lumi. „Ezt én csinálom. Egyedül."

A kistestvér lehajtotta a fejét, és hátrébb húzódott. Lumi torkában megakadt valami, de nem szólt utána.

Újra a tálba nézett. A tészta csak nem akart összeállni. Egy lisztcsík ült Lumi orcáján, de észre sem vette.

Ekkor Lumi édesapja lépett be a konyhába. Megállt Lumi mellett, és belenézett a tálba. „Tudod, mi hiányzik ebből?", kérdezte kedvesen.

Lumi felnézett rá. „Több liszt?"

„Több kéz", felelte az édesapja mosolyogva.

A morzsa akkor áll össze, ha többen fogják.

Lumi egy pillanatig csendben volt. Aztán a kistestvér felé fordult, aki még mindig a sarokban üldögélt. „Gyere", mondta. „Segíts nekem."

A kistestvér arca felragyogott. Odaszaladt, felmászott egy kisszékre, és a pici kezét belenyomta a tésztába. Az édesapja is beletette a tenyerét.

Lumi középen gyúrt, a kistestvér alulról nyomkodta, az édesapja pedig összefogta a szélét. És akkor a tészta lassan összeállt. Puha lett és sima, mint a friss vaj.

Együtt formáltak belőle egy kerek cipócskát, és betették a sütőbe. Nemsokára az egész házikót betöltötte a sülő sütemény finom illata.

Az édesanyja is előjött a szobából, és összecsapta a kezét, amikor meglátta az asztalon a cipócskát. Mind a négyen körbeülték az asztalt.

Lumi a kistestvére mellé húzódott, és megsimogatta a fejét. „Jó, hogy segítettél", mondta halkan.

„Szívesen", felelte a kistestvér, és nevetett hozzá. „Máskor is hívjál."

Lumi az édesapjára nézett. „Neked is köszönöm."

„Bármikor", mondta az édesapja. „Csak szólj."

Amikor valami nem áll össze egyedül, elég annyit mondani: gyere, csináljuk együtt.

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy valamit egyedül akartál megcsinálni, de nehezen ment? Mi volt az?
2. Szerinted miért lett jobb a sütés, amikor a kistestvér és az apa is segített?
3. Mit szoktatok otthon együtt csinálni, amit egyedül nem lehetne?